

ПЕТЯ ИВАНОВА
ЦВЕТНИ ПРИКАЗКИ

chitanka.info

ЛИЛАВА ПРИКАЗКА

Живяло в малко градче едно весело момиченце. То се казвало Сиси. Майка му била шивачка и му шиела красиви рокли, но то най си обичало една лилава рокличка с розово цвете, избродирано на нея. Момиченцето имало много приятели, защото било винаги усмихнато и обичало да помага на хората. Носело чантите на възрастните хора, правело им компания, когато се чувствали самотни, и много, много обичало да си играе.

Един ден Сиси и приятелките ѝ отишли на плажа. Те плували в морето със своите поясчета — сини, жълти, червени. Сиси, разбира се, била с лилаво поясче. Майка ѝ ги наблюдавала от брега и им махала.

Както си плували, долетял голям гларус и казал на Сиси:

— „Качи се на крилете ми и аз ще те заведа в една приказна страна.“

Сиси, без да мисли много, се качила на крилете на гларуса и отлетели. Летели дълго, минали над цялото море. Делфинчетата им махали с перки, а рибарите им викали: „На добър път“.

Стигнали до брега. До пясъка имало три малки красиви къщички. Покривите им били от цветя — на едната къщичка от лаленца, на другата от нарциси, а на третата — от зюмбюли. Стените им били целите от солети, а прозорчетата — от шоколад. От къщичките излезли две момченца и едно момиченце. Те почерпили Сиси с шоколадови бонбони и сокче, извадили шарени обръчи и весело заиграли на полянката. Изведнъж около тях заподскачали зайчета, в езерцето заплували патенца, а пеперудките кацали на раменете им.

Сиси и новите ѝ приятели играли през целия ден, а когато започнало да се мръква, тя се качила на гърба на едно делфинче, хванала се здраво за перката му и отплували към къщи.

Там я посрещнала майка ѝ, сипала ѝ вкусно ядене, Сиси си измила зъбките и лицето, легнала в своето лилаво легълце, завила се с лилавото си чаршафче и засънувала лилави сънища.

СИНЯ ПРИКАЗКА

Когато навън се извива буря, небето притъмнява, а морето става страшно. Големи вълни удрят бреговете и изхвърлят водораслите на брега.

В един такъв ден рибар ловил риба с мрежите си навътре в морето. Изведнъж завалял силен дъжд и лодката се заклатила от вълните. Рибарят се изплашил, коленичил в лодката си и се замолил:

— Моля ти се, Господи, спаси ме!

Водата се разтворила и от вълните се надигнало страшно чудовище. Главата му имала големи очи, хвърлящи искри, а дългата шия се поклащала заплашително над лодката.

— Сега ще те изям! — казало чудовището.

— Не ме изяждай! Ще ти дам най-скъпото си.

— Че какво имаш ти, бедни рибарю?

— Имам дъщеря, красива като звездите, нея ще ти дам.

— Добре — казало чудовището. — Отивай си вкъщи, аз ще дойда там.

Изведнъж бурята утихнала и рибарят се озовал с лодката си до брега. От къщи излязла да го посрещне дъщеря му, прегърнала го, разплакала се и се прибрали вкъщи. Неочаквано цялата земя се разтресла и чудовището подало глава през прозореца.

— Какво ми обеща, рибарю? — изревало то.

Рибарят и дъщеря му се разтреперили целите, но какво да правят. Станало момичето жена на морското чудовище.

Живеело на морското дъно с грозния си съпруг и всеки ден излизало на една скала и плачело горчиво. Един ден край скалата минал млад момък. Той се влюбил в девойката и всеки ден двамата седели заедно прегърнати на скалата, а вечер когато се връщало морското чудовище, тя се прибирала в пещерата. Русалките, които живеели в морето, съжалили влюбените и помолили баща си Нептун да я спаси. Те оплели мрежа от водорасли, повикали големите орли, които живеели високо на скалите, двамата влюбени се качили в

мрежата и орлите ги отнесли високо в планината, където чудовището не можело да ги достигне.

Там те си построили каменна къща, направили си градинка с цветя и зеленчуци, гледали си пиленца и прасенца, имали много деца и били много, много щастливи.

РОЗОВА ПРИКАЗКА

Едно момиченце седяло на прозореца и гледало как навън вали сняг. Било му скучно и тъжно, защото нямало с кого да си играе.

Изведнъж скочило и както било с розовата си рокличка и розовите пантофки, излязло през вратата. Майка му готвела в кухнята и не го усетила. Стъпило в двора и пантофките му се напълнили с бял, пухкав сняг.

— Уф — казало момиченцето — Защо не дойде по-бързо пролетта?

Докато изрече своето желание, дърветата се покрили с нежни розови цветове, зелените листенца подали главичките си зад тях, а нежна тревичка никнела под краката им. „Какво чудо“, отворило очи то и продължило пътя си. Компания му правела кокошчицата, която била излязла от курника, заедно с малките си пиленца.

Вървяло момиченцето и стигнало до морето.

„Защо не е лято“ — казало си то и вместо розовата рокля се озовало облечено в розов бански и розов пояс. Скочило в морето и заплувало. След това излязло от водата и понеже било много гладно си пожелало да е есен и да има много плодове.

И както се редуват всичките сезони, дошла и зимата. То се върнало вкъщи, седнало на топло до печката, включило телевизора и се загледало.

Изведнъж от телевизора изскочил палячо. Той имал звънчета на главата, зазвънял с тях и зазвучала вълшебна музика. Палячото поканил момиченцето на танц и затанцували. Тя усетила как се понася с него към небето, все по-високо и по-високо, докато не се превърнала в малка розова звездичка.

Казала „Здравей“ на Луната, поздравила Слънцето, което изгряло на сутринта, то спуснало лъчите си като люлка, момиченцето се полюляло на тях, а когато му омръзнало, се върнало в своята стаичка, целунало майка си и тя му казала „Добро утро, моя розова звездичке“.

ОБЛАЧЕ

По небето се носело малко синьо облаче. То видяло момченце, което си играело със своето хвърчило.

— Моля ти се — казало облачето — дай ми да си поиграя с твоето хвърчило.

— Не може — казало момчето — то ми е ново и още не съм му се порадвал.

Натъжило се облачето и отишло при вятъра.

— Ветре, помогни ми да взема хвърчилото на детето!

— Ще ти помогна, ако напоиш с дъжд нивите и полята.

— Но аз не мога да плача, когато си поискам.

— Аз ще ти помогна.

Духнал вятъра, запратил облачето в една висока планина, то се ударило и заплакало. Напоило цялата земя, вятърът духнал силно, опитал се да измъкне хвърчилото от ръцете на детето, но не успяло. То го държало здраво и се смеело. Ами сега какво да правят? Вятърът посъветвал облачето да полюее момченцето като в люлка. То се спуснало ниско над поляната, момченцето се качило и се залюляло. Люлеело се все по-силно и по-силно, а очите му весело блестели. Облачето го помолило:

— Ето, аз те зарадвах, моля те, дай ми хвърчилото.

— Нее, то си е мое.

— Но децата трябва да си услужват с играчките.

— Добре — и детето подало хвърчилото на облачето.

То толкова се зарадвало и полетяло бързо по небето. Минало над висока планина, над поляна, покрита цялата с цветя и стигнало до морето. Там децата се къпели със шарени поясчета. Много му се приискало и на облачето да има поясче, но как да го вземе? Отишло пак при вятъра:

— Какво да правя?

— Полей ги с дъждец и виж какво ще стане.

Нацупило се облачето и над морето завалял дъжд. Децата се разбягали и се прибрали вкъщи. Само едно дете си забравило поясчето, но тъкмо облачето се приближило, то се върнало и го грабнало. Огледало се облачето, видяло светлосиньо поясче с тъмносини делфинчета по него на вълнолома. Извикало радостно:

— Това поясче е синьо като мен! — мушнало се в него и се издигнало. Дъждът спрял и хората се върнали на плажа. Видели облачето и завикали:

— Вижте! Облаче с поясче!

Пуснали балони към него, то се зарадвало и се движело все по-бързо, носено от вятъра.

В това време друго облаче, но с балонче, се носело към него. Загледани в хората, те не се видели, блъснали се силно, светнала светкавица и гръмнал силен гръм. Облачетата потрили ударените си нослета, засмели се и полетели заедно.

Когато минавали над една река видели рибари да ловят риба. Много им се приискало и те да имат въдици, но като не могли да измислят как да ги вземат, застанали ниско над главите им като шапки и им пазели сянка. Мъжете напълнили кофите с риба, сложили я на тигана, изпържили я и нагостили двете облачета. Надули им се тумбачетата, спуснали се на полянката сред цветята и засънували щастливо.

МОМИЧЕТО СЪС ЗЕЛЕНИТЕ КОСИ

Живяла в морето малка русалка. При една буря морето я изхвърлило на брега и когато погледнала надолу, видяла, че вместо опашка са се появили малки крачета. Намерили я рибари, а семейство от градчето, което нямало деца, я осиновило и тя заживяла при тях.

Косата ѝ била зелена. Като малка не можела да казва „зелена“, а „алена“, и всички започнали да ѝ казват така. Отначало помислили, че е боядисана и очаквали да се промени, но тя ставала все по-ярка и по-ярка.

Така минавали годините. Един ден Алена отишла на брега на морето, вятърът откъснал косъм от косата ѝ и той паднал в морето. Превърнал се във водорасло и се залепил за полата ѝ. След това втори, трети, и така се облепила цялата ѝ дреха. Почувствала, че водораслите я дърпат навътре в морето.

— Не искам! — извикала тя, но се чул шепот:

— Не се страхувай, ние ще те заведем при морския цар, който е твой баща.

Водораслите се превърнали в лодка и тя заплувала навътре в морето. Лодката се превърнала в подводница с люкове и потънала в дълбочината. Видяла огромен дворец с големи цветни покриви — сини, червени, жълти, оранжеви. Прозорците му се отворили и от всеки се подала по една русалка. Те замахали с ръце и завикали:

— Добре дошла, сестричке.

Зазвучала музика и, хванати за ръце, затанцували. Раците, които се криели в пясъка на дъното, се качили един върху друг и направили стълба. Русалките се качили по нея и на върха ги посрещнали морските принцове, с които танцували цяла нощ, така че чак люспите им изпадали от опашките. На сутринта си легнали в леглата, и когато се върнал Нептун започнал да ги брои:

— 1,2,3.....20. А, има една русалка в повече! Коя си ти?

— Аз съм Алена.

— О, моя дъще! Как ми беше мъчно за теб, когато те изгубихме!

И понеже бил много щедър и добър, въпреки строгия си нрав, завел русалките при един шивач, за да им зашие нови люспи за опашките, и нови бански. На следващата седмица ги завел при златар, за да им изработи пръстени и обеци, а на Алена купил розова китара с червени сърчица и лилаво перце.

Тя излизала на брега и свирела на нея, и както се била унесла, един кит по грешка я глътнал. Тя се изплашила, но след това започнала да го гъделичка с перцето, китът кихнал и тя се озовала на плажа. В морето видяла загорели от слънцето момчета и момичета, които карали сърфове. Много ѝ се приискало и тя да се научи и се записала на курсове. Така станала първата русалка — сърфистка. А когато се върнала в морския дворец, помолила Нептун да направи училище за сърф и така всички водни обитатели порели вълните с разноцветните си платна. Нейният бил с лаленце, на сестра ѝ с Барби, а морските принцове ги оцветили с коли и динозаври. Цар Нептун им разрешавал да се забавляват само ако са научили уроците си, защото имали много взискателна учителка.

Когато пораснали, вместо опашки те получили красиви крака и станали студенти. А когато завършили започнали работа като адвокати, инженери, икономисти и разбрали, че животът не е само забавление, а и сериозни отговорности.

МОМИЧЕНЦЕТО С ВЪЛШЕБНОТО ДЖОБЧЕ

Ани имала лилава рокличка с вълшебно джобче. Когато отивала на рожден ден, трябвало само детето, което празнувало, да си пожелае някоя играчка и тя се появявала от джобчето ѝ. Когато Мимето навършила 3 години, от джобчето се появила говореща кукла. За Коцето имало футболна топка, а за Божан — метална количка.

Един ден момченце си пожелало делфинче, но когато то се опитало да излезе от джобчето, опашката и перката му се заклезили. Ани му казала: „Трябва да правиш упражнения, за да отслабнеш.“ То задвижило бързо перки и опашка и излязло. Момченцето си го взело, занесло го в къщи и го пуснало в басейна. От водата то станало голямо и момченцето се обадило на Анито да дойде да си поиграят с него.

Анито си сложила надуваеми възглавнички на ръцете и скочила във водата. Толкова харесала делфинчето, че го целунала по бузката и изведнъж то оживяло. Играли си през целия ден с него, а вечерта то пак се превърнало в малка играчка.

На 1 юни Анито решила да зарадва всички деца. Намазала пръстите си с боя. Палеца — с жълта, показалеца — със зелена, средния — с червена, безимения — със синя, а кутрето — с оранжева боя. Бръкнала в джобчето, разперила пръсти и те нарисували над градчето цветна дъга. Бащите вързали на дъгата различни играчки — кончета, коли, влакчета, люлки, децата се качили в тях и дъгата се завъртяла като огромна въртележка.

След това усетили, че обувките им се раздвижват и затанцували. Когато огладнели, от съседната пицария ги почерпили с по парче пица, а за десерт момчетата изяли по един голям син, а момичетата — розов, сладолед. Това бил най-веселият ден в живота им, и дори когато пораснали си спомняли за него и го разказвали на своите деца.

Рокличката на Анито с годините избеляла, скъсала се и ѝ станала съвсем, съвсем малка. Ръката ѝ вече не се побирала в джобчето и тя не можела да прави вече вълшебства. Растяла и с годините ставала все по-

красива и по-умна. Когато била вече студентка и учила в София, се върнала за една ваканция в своето градче, сложила нова къса рокля, високи обувки и излязла на разходка с приятелки. Дългата ѝ руса коса се веела от вятъра, а обувките ѝ весело потропвали. Красиво русо момче откъснало теменужка от градината, подало ѝ я, и ѝ казал:

— Ти си моето вълшебство!

И тя разбрала, че при нея е дошла любовта.

ЗВЕЗДИЧКА

В едно градче живеело малко момиченце. То се казвало Звездичка. Имало жълта рокличка с избродирани звездички на нея, а по крайчетата на ръкавите му имало дантела, която заедно със звездичките светела в тъмното с ярка светлина. По цял ден момиченцето спяло, а нощем обичало да се разхожда в тъмното.

Една нощ Звездичка отворила прозореца и излязла на двора. Оттам на улицата и се затичала леко към лунапарка. Там виенското колело си стояло в тъмното смълчано. Звездичка плеснала с ръце и ярки светлини облели всички наоколо. Тропнала с крак и изведнъж пред колелото изникнали музиканти. Единият свирел на цигулка, другият на пиано, третият — на флейта. Вълшебната музика събудила всички деца от градчето, а родителите им спели и нищо не чували. Момченца и момиченца се качили на виенското колело и изпълнили със смях и викове всичко наоколо. То се завъртяло все по-бързо и по-бързо, бавно започнало да се издига нагоре и изведнъж те се озовали в Космоса. На главите им се появили скафандри, за да могат да дишат, защото знаете, че в Космоса няма въздух. Хванали се здраво за люлките, за да не излетят във Космоса.

След това виенското колело кацнало на Луната. Децата започнали да подскачат, защото на Луната всичко е толкова леко, че като подскочиш, прескачаш дванадесет метра. От кратерите излезли малки зелени човечета и заиграли с топки, а те летели толкова нависоко, че се изгубвали от погледа им. На сутринта виенското колело ги върнало на Земята и те си легнали в леглата, без родителите им да разберат, че са излизали.

През следващата нощ виенското колело ги завело пак на Луната. Те се качили на един космически кораб и отишли до Марс. Видели пръстените на Сатурн, обиколили Венера, Уран, Нептун, Плутон, а когато приближили отново Слънцето видели протуберансите му, които едва не изгорили кораба им, и бързо-бързо се върнали вкъщи.

Една нощ попаднали в огромна черна дупка, която ги извела в нова галактика. Там те видели планета, на която също живеели хора, поиграли си с децата им, а на другия ден те им дошли на гости на Земята.

Така минавали годините и Звездичка пораснала. Една нощ, както се разхождала по улицата, подскочила и полетяла, издигнала се високо в небето и се превърнала в ярка и красива звезда. Момчетата и момичетата от градчето, които били вече големи хора, кръстили градчето си Звездичка, а вечер поглеждали към нея и ѝ казвали:

— Благодарим ти за щастливото детство!

РОЗОВАТА ПЕПЕРУДКА

Имало една книжка. Тя била съвсем обикновена, но при нея дошла вълшебница, махнала с вълшебната си пръчка, украсена с розова панделка и златно връхче, и книжката се почувствала някак по-особено. „Какво ли ми е?“ — казала си тя и усетила как става все по-лека и по-лека, издигнала се във въздуха, стигнала до едно облаче, залюляла се на него и подскочила към една звездичка. Тя я боцнала с рогчето си и книжката полетяла към Слънцето, но едва не изгоряла от горещите му лъчи и си казала: „Аз съм обикновена книжка. Какво правя в Космоса? Трябва да се прибера вкъщи.“ — и бързо се спуснала по слънчевите лъчи към Земята. И точно когато щяла да падне в морето, се сетила, че ако се намокри, буквите ще се размият и децата няма да разберат какво е написано в нея. Затова извикала:

— Моля те, Вятърко, помогни ми!

Вятърът задухал силно и я запратил през прозореца право върху масата. Корицата ѝ се разтворила, от книжката излетяла пеперудка и така започнала първата вълшебна приказка:

В първите дни на лятото от какавидата се излюпила пеперудка. „Ах, колко съм самотна!“ — казала си тя и тръгнала да си търси приятели.

Отишла при червеното цвете и му казала:

— Искаш ли да бъдем приятели?

То се зачервило, ядосало се, кихнало от пърхането на нейните криле и казало:

— Ще бъда приятел само с червената пеперудка.

Обидила се пеперудката, но какво да прави: отишла при жълтото цвете.

— Искаш ли да бъдем приятели?

— Ще стана приятел само на жълтата пеперудка — свило листенцата си жълтото цвете и тя паднала на тревата.

Отишла при едно синьо цвете, но там се бил настанил голям зелен скакалец, и като скочил, я изплашил. „Какъв ли цвят съм аз?“,

запитала се пеперудката, взела голямо огледало и се огледала в него. Видяла, че крилете ѝ са розови с лилави кръгчета, а от всяко кръгче гледало по едно голямо синьо око. „Та аз съм красавица!“, зарадвала се пеперудката.

Проверила в Интернет и видяла, че точно в същия ден имало модно ревю за пеперуди. Сложила розови обувки с високи токчета и гордо минала по подиума. Всички започнали да ѝ ръкопляскаат, но едно от токчетата ѝ се счупило и тя паднала на земята. Аплодисментите стихнали, а хората я гледали уплашено. Какво да прави сега? Тя разтворила криле и полетяла. Кацнала на венчето на русо момиченце и станало венче в пеперудка. Кацнала на жълтата обувка на друго и станала обувка с пеперудка. На коланчето на трето, и станало коланче с пеперудка. Всички я викали: „Ела при мен!“, и тя разбрала, че най-важното е да има много приятели. Огледала се — наоколо било пълно с пеперуди.

Те запърхали с криле и полетели над поляните. Всяка от тях си намерила по едно другарче — цветенце със същия цвят. Телефонче извивало стъбълце по мрежата, пеперудата кацнала на него, пила с хоботчето си нектар, а вечерта то събрало листенцата си като чашка и я залюляло. Тя заспала и засънувала вълшебните си сънища.

СЛЪНЦЕТО И ЗМЕЯТ

Вдън гората, в една пещера, живеел змей. Когато бил млад бил много бърз и силен и всички му се възхищавали. Той обичал да вози деца на гърба си, а те му носели всякакви вкусоти. Но когато остарял все се хвалел и постепенно всички се отдръпнали от него.

Един ден, както си летял и скучаел, се спънал в лъчите на Слънцето.

— Къде си се разпростряло? — ядосал се той.

— Извинявай — казало то — не те видях.

— Хайде да се състезаваме! — казал змеят — Ще обикаляме земята и ще видиш, че съм по-бърз от тебе!

— Но всички знаят, че Земята обикаля около мене! — възпротивило се Слънцето, но все пак се съгласило, уверено, че ще спечели.

Змеят разперил криле, напмпал гърди и полетял. Слънцето леко и елегантно се понесло до него. Летели с такава скорост, че на Земята шеметно започнали да се сменят денят и нощта. Когато се стъмнявало, хората си лягали, а когато се съмвало, отивали на работа, а децата излизали да играят по площадките.

Отначало им било интересно, но след това тази бърза смяна на ден и нощ им омръзнала и решили да ги спрат. И тъй като змеят бил известен с апетита си, му сготвили вкусни ястия и подредили голяма трапеза. На масата поставили бира и сок. Започнали да воят с ветрила, за да стигне миризмата до него. Минал змеят край тях и така вкусно му замирисало:

— Ох, как ми се доядоха пържолите и кюфтенца! — тежко въздъхнал той и се спуснал над земята, съзрял бирата и сока, осъзнал колко е гладен и жаден, настанил се удобно и хубаво се натъпкал.

Когато се опитал пак да полети, не успял, понеже търбухът му се бил надул и го дърпал надолу. Легнал и заспал, като похърквал силно.

А в това време Слънцето продължавало да лети. Събрали се хората на съвет да решат как да го спрат. И тъй като то нямало

приятелка, решили да му намерят. Обадили се по телефона на най-красивата звездичка — Зорница. Шивачките ѝ ушили красива златна рокля, купили ѝ най-красивите сандали, а гримьорката ѝ сложила златни сенки и червило, лакирала ѝ ноктите на ръцете и краката ѝ.

И уж случайно Слънцето я срещнало. То било поразено от красотата ѝ, завъртяло се около нея, направило с лъчите си люлка и я залюляло. След това от златарския магазин и купило пръстен с диамант, паднало на колене и ѝ предложило да се омъжи за него.

Направили голяма сватба, а змеят летял наоколо. Родили им се много деца, но всичките били звездички. И понеже всеки от тях се гордеел с красотата си, за да не се засенчат, Слънцето излизало на разходка през деня, а звездата Зорница — нощем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.